

Peter James

Ten dode
opgeschreven

De Fontein

I

Susan had een grondige hekel aan de motor. Ze vertelde Nat telkens weer hoe gevaarlijk motoren wel niet waren, dat er niets gevaarlijkers bestond. Elke keer weer. Nat joeg haar dan op de kast door te zeggen dat ze het statistisch gesproken helemaal mis had. Dat je in de keuken het meeste gevaar liep. Daar was de kans het grootst om te sterven.

Hij zag dat als hoofd Aankomend Medisch Specialisten van een ziekenhuis elke dag op zijn werk. Oké, er waren wel eens akelige ongelukken met motoren, maar dat was niets vergeleken bij wat er in de keuken kon gebeuren.

Mensen elektrocuteerden zichzelf door met een vork in de broodrooster te wroeten. Of ze braken hun nek als ze van een keukenstoel vielen. Of ze verslikten zich en stikten. Of ze kregen voedselvergiftiging. Hij vertelde haar wat dat betrof graag het verhaal over een vrouw die bij de Spoedeisende Hulp in het Royal Sussex County ziekenhuis, waar hij werkte – of beter gezegd overwerkte – binnen was gebracht, omdat ze haar vaatwasser had willen ontstoppen en het vleesmes in haar oog had gekregen.

Motoren waren niet gevaarlijk, vertelde hij haar keer op keer, zelfs het monster niet waar hij op reed, de Honda Fireblade (die in drie seconden optrok tot honderd kilometer per uur). Het lag aan de andere weggebruikers, die vormden het probleem. Je moest voor hen uitkijken, meer niet. En laten we wel zijn: zijn Fireblade was een stuk milieuvriendelijker dan haar aftandse Audi TT.

Maar daar reageerde ze nooit op.

Net zoals ze nooit reageerde op zijn tegenzin om eerste kerstdag – over vijf weken alweer – met de schoonfamilie door te brengen. Wijlen zijn moeder zei altijd dat je je vrienden kon uitkiezen, maar je familie niet. Ze had helemaal gelijk.

Hij had ooit eens gelezen dat als een man met een vrouw trouwde, hij hoopte dat ze altijd zo zou blijven, maar dat als een vrouw met een man trouwde, ze hem wilde veranderen.

Nou, Susan Cooper was daar hard mee bezig, en ze had daartoe het beste wapen in de strijd gegoooid dat een vrouw maar kon hebben: ze was zes maanden zwanger. En natuurlijk was hij daar hartstikke trots op. Maar hij wist ook dat hij binnenkort de waarheid onder ogen moest zien. De Fireblade moest

de deur uit en daarvoor in de plaats zou een praktische auto komen, een stationcar of een personenbusje of zoiets. En om Susans sociale en milieubewuste geweten te sussen, zou het verdorie wel zo'n vreselijke hybride met een diesel- en elektromotor worden!

Nou, leuk hoor.

Hij was in de vroege uurtjes thuisgekomen en zat gapend aan de keukentafel in hun kleine cottage in Rodmell, vijftien kilometer van Brighton, naar het vroege nieuws te kijken over een zelfmoordaanslag in Afghanistan. Op het scherm stond dat het elf minuten over acht was, maar zijn horloge gaf negen over acht aan. Hij had het gevoel dat het midden in de nacht was. Hij lepelde wat cornflakes naar binnen, spoelde ze weg met sinaasappelsap en zwarte koffie, voordat hij weer snel naar boven rende. Hij gaf Susan een kus en klopte voorzichtig op haar dikke buik.

'Rij voorzichtig,' zei ze.

Denk je soms dat ik gevaarlijk zal rijden, vroeg hij zich af, maar hij zei het niet hardop. In plaats daarvan zei hij: 'Ik hou van je.'

'Ik hou ook van jou. Bel me.'

Nat kuste haar weer, liep naar beneden, zette zijn helm op, trok zijn leren handschoenen aan en stapte naar buiten, de frisse ochtend in. De dag was net aangebroken toen hij de zware rode motor de garage uit reed, en de garagedeur met een klap achter zich dicht sloeg. Hoewel het aan de grond had gevoren, had het al een paar dagen niet geregend, dus zou het niet glad zijn.

Hij keek even naar boven, naar de dichte gordijnen van hun slaapkamer, en startte voor de laatste keer van zijn leven zijn geliefde motor.

Dokter Ross Hunter was een van de onveranderlijke grootheden in Lynn Becketts leven, bedacht ze toen ze op de stoep van zijn praktijk op de bel drukte. Als ze eerlijk tegen zichzelf was, kon ze zo snel geen andere constante factoren noemen. Behalve dan fiasco. Dat was wel degelijk eveneens een onveranderlijke grootheid. Ze was al haar hele leven een fiasco. Ze was er zelfs briljant in. Geen groter fiasco dan Lynn.

Haar leven, in een notendop, bestond uit een zevenendertig jaar lange keten van fiasco's. Het begon klein, zoals toen ze op zevenjarige leeftijd het topje van haar vinger kwijtraakte tussen een autoportier, en werd geleidelijk aan erger. Ze had als kind haar ouders teleurgesteld, als echtgenote haar man, en nu stelde ze als alleenstaande moeder haar tienerdochter uiteraard ook teleur.

De dokter hield praktijk in een grote oude villa aan een rustige straat in Hove, die vroeger uitsluitend als woning had dienstgedaan. Inmiddels waren de meeste prachtige huizen daar gesloopt en vervangen door flats. De paar die er nog stonden, zoals deze, werden gebruikt als kantoor of als praktijkruimte.

Ze stapte de vertrouwde hal in, die rook naar meubelwas en een vleugje ontsmettingsmiddel, zag de secretaresse van dokter Hunter een eind verderop aan haar balie zitten, telefonisch in gesprek, en liep de wachtkamer in.

Ze kwam er al vijftien jaar en in die tijd was er niets veranderd in die grote maar sombere kamer. Op het plafond was nog steeds een grote watervlek te zien, een beetje in de vorm van Australië, bij de haard stond nog steeds dezelfde nepplant, er hing dezelfde mufte lucht, en de verzameling stoelen en banken die niet bij elkaar pasten en zo te zien heel lang geleden op een veiling waren gekocht, stonden er ook nog steeds. Zelfs een paar van de tijdschriften die op de ronde eiken tafel in het midden van de kamer lagen zagen eruit alsof ze in al die tijd niet waren vervangen.

Ze keek even naar de magere, oude man die diep was weggezakt in een oude leunstoel met kapotte vering. Hij had zijn wandelstok in het vloerkleed geprikt en hield hem stevig vast, alsof hij bang was anders in de stoel weg te zakken. Naast hem zat een ongeduldig uitzienende man van in de dertig. Hij had een blauwe jas aan met een fluwelen kraag en was druk bezig op zijn

BlackBerry. Er stond een rek met diverse folders, onder andere een met aanwijzingen hoe je kon stoppen met roken, maar op dit moment, terwijl de zenuwen door haar lijf gierden, had ze meer aan aanwijzingen hoe ze méér kon roken.

The Times van die dag lag op de tafel, maar ze was niet in de stemming om zich te concentreren op iets te lezen. Ze had bijna geen oog dichtgedaan nadat de secretaresse van dokter Hunter haar de middag ervoor had gebeld en haar had gevraagd om de volgende ochtend, in haar eentje, langs te komen. En ze had ook de rillingen omdat haar bloedsuiker te laag was. Ze had haar medicijnen wel ingenomen, maar had die ochtend geen hap door haar keel kunnen krijgen.

Ze ging op het randje van een harde, rechte stoel zitten, rommelde wat in haar tas, en stopte een paar glucosetabletten in haar mond. Waarom wilde dokter Hunter haar zo dringend spreken? Waren de bloedtests die ze de afgelopen week had gehad niet goed? Of ging het – en dat leek haar waarschijnlijker – om Caitlin? Ze was al vaker zo bang geweest, bijvoorbeeld toen ze een knobbeltje in haar borst had ontdekt, of toen ze dacht dat het excentrieke gedrag van haar dochter misschien te wijten was aan een hersentumor, maar toen had hij haar zelf opgebeld en haar het goede nieuws gegeven dat het knobbeltje goedaardig was, dat de bloedtests prima waren en dat er helemaal niets aan de hand was. Voor zover er natuurlijk ooit ‘helemaal niets’ met Caitlin aan de hand was.

Ze sloeg haar benen over elkaar, en zette ze toen weer naast elkaar op de grond. Ze zag er chic uit, en had haar beste jas aan, een blauwe wollen kasjmieren jas tot op haar knie – een uitverkoopje – een donkerblauwe trui, een zwarte broek en zwarte suède laarzen. Hoewel ze het nooit zou toegeven, zag ze er graag goed uit voor de dokter. Niet dat ze zich sexy had gekleed – dat deed ze allang niet meer, ze zou zelfs niet meer weten hoe en het ontbrak haar sowieso aan het zelfvertrouwen voor zoiets – maar wel mooi. Net als ongeveer de helft van dokter Hunters vrouwelijke patiënten had ze een oogje op hem. Maar dat zou ze hem nooit durven zeggen.

Nadat Mal en zij uit elkaar waren gegaan, was er van haar zelfvertrouwen niets meer overgebleven. Ze zag er goed uit voor haar zevenendertig jaar, en volgens haar vriendinnen, haar broer en haar overleden zus zou ze er nog veel beter uitzien als ze wat zou aankomen. Ze zag er afgetobd uit; dat zag ze zelf ook wel als ze in de spiegel keek. Dat kwam doordat ze zich overal zorgen over maakte, maar de afgelopen zes jaar toch wel het meest over Caitlin.

Kort na haar negende verjaardag werd vastgesteld dat Caitlin een leveraandoening had. Sinds die tijd was het net of ze met z'n tweeën in een lange,

donkere tunnel zaten. De eindeloze bezoeken aan de specialisten. De tests. De korte opname in een ziekenhuis hier in Sussex, en de langere opnamen – een duurde zelfs bijna een jaar – op de afdeling Maag- Darm- en Leverziekten in het Royal South London ziekenhuis. Ze had operaties ondergaan om stents in haar galwegen te plaatsen. Vervolgens weer operaties om die stents te verwijderen. De ene na de andere bloedtransfusie. Soms was ze door haar ziekte zo uitgeput dat ze op school in slaap viel. Ze kon geen saxofoon meer spelen, terwijl ze er zo dol op was, omdat ze moeilijkheden had met ademen. En in de loop der tijd, en nu als tiener helemaal, werd Caitlin steeds bozer en opstandiger. Ze wilde weten waarom het haar was overkomen.

Lynn wist het ook niet.

Ze was allang de tel kwijtgeraakt van het aantal keren dat ze op van de ze nuwen in het Royal Sussex County ziekenhuis had gezeten, terwijl haar dochter werd behandeld. Toen ze dertien was moest Caitlins maag een keer worden leeggepompt, omdat ze een fles wodka uit de drankenkast had gepikt. En toen ze veertien was, was ze stoned van de hasj van het dak gevallen. Dan was er nog de keer dat ze om twee uur 's nachts Lynns slaapkamer in was komen lopen, met glazige ogen, badend in het zweet en klappertandend omdat ze het zo koud had. Ze zei tegen Lynn dat ze een xtc-pilletje had gekregen van een of andere schooier in Brighton, en dat ze hoofdpijn had.

Elke keer kwam dokter Hunter naar het ziekenhuis toe en bleef hij bij Caitlin totdat het gevaar was geweken. Dat hoefde hij niet te doen, maar zo was hij nu eenmaal.

En nu ging de deur open en daar stond hij. Een lange, elegante man, met rechte rug en gekleed in een streepjespak. Hij was knap, had golvend peperen-zoutkleurig haar, en vriendelijke, meelevende groene ogen, die gedeeltelijk achter een leesbril verborgen waren.

'Lynn!' zei hij, maar zijn krachtige, levendige stem leek deze ochtend vreemd gematigd. 'Kom erin.'

Dokter Ross Hunter had twee verschillende begroetingen van patiënten in zijn arsenaal. Hij had normaal gesproken een oprecht hartelijke glimlach, en die kende Lynn van alle jaren dat ze al bij hem kwam. Nog niet eerder had ze de grimas gezien waarbij hij op zijn lip beet. De grimas die hij verborgen hield en niet graag toonde.

De grimas die hij vandaag op zijn gezicht had.

3

Het was de perfecte plek om snelheidsovertreders te betrappen. Forenzen die regelmatig over Lewes Road Brighton in reden wisten dat ze, hoewel ze daar maar vijftien kilometer per uur mochten rijden, na de verkeerslichten rustig gas konden geven en pas bij de volgende snelheidscamera, zo'n anderhalve kilometer verderop op de tweebaansweg, weer af moesten remmen.

De blauw-geel-zilverkleurige BMW stationcar die langs de kant van de weg stond geparkeerd, gedeeltelijk verborgen achter een bushalte, kwam dan ook als een onwelkome verrassing voor de meeste chauffeurs.

Agent Tony Omotoso stond achter de auto, met de lasergun boven op het dak voor steun, en richtte de rode stip op de kentekenplaat van de auto's waarvan hij dacht dat die de maximale snelheid overtraden. Bij een Toyota drukte hij af. Op het schermje stond zeventig kilometer te lezen. De chauffeur had hem opgemerkt en stond al boven op de rem. Volgens de strikte regels mocht hij tien procent over het maximum zitten en dan nog drie kilometer erbij. De Toyota kwam langsrijden met brandende remlichten. Vervolgens kwam het kenteken van een wit Transit-busje in zijn vizier, dat negenenzestig kilometer per uur reed. Daarna scheurde er een zwarte Harley Softail motor langs, maar die ging zo snel dat hij niet kon afdrukken.

Links van hem stond zijn collega van de verkeerspolitie, agent Ian Upperton. Met zijn lange en magere lijf in een geel jasje gehuld en een pet op stond Ian klaar om indien nodig in actie te komen. Beide mannen hadden het bitterkoud.

Upperton keek de Harley na. Hij vond hem prachtig, vond alle motoren prachtig, en het liefst wilde hij motoragent worden. Maar Harleys waren bedoeld om mee rond te toeren. Hij vond de snelheidsmonsters zoals de BMW's, de Suzuki Hayabusa's en de Honda Fireblades het mooist. Bij dat soort motoren moest je in de bocht meehangen en niet alleen maar aan de handvatten draaien alsof het een stuur was.

Er kwam een rode Ducati langs, maar de chauffeur had ze gezien en remde af tot een slakkengangetje. De avondse groene Fiesta die op de andere rijbaan reed had hen duidelijk niet gezien.

'De Fiesta!' riep Omotoso. 'Vierentachtig!'

Agent Upperton stapte naar voren en gaf aan dat de auto moest stoppen.

Maar zonder iets te zien, of expres, scheurde de auto langs. ‘Oké, we gaan erachteraan.’ Hij riep het kenteken – ‘Whisky vier drie twee Charlie Papa November’ – en sprong in de auto.

‘Klootzakken!’

‘Ja, eikels!’

‘Waarom pak je geen echte misdadigers op, hè?’

‘In plaats van die arme automobilisten achternazitten.’

Tony Omotoso keek om en zag twee jongens aan komen slenteren.

Omdat er in Engeland per jaar vijfendertighonderd mensen op de weg omkomen, tegenover vijfhonderd die worden vermoord, daarom, wilde hij zeggen. Omdat Ian en ik elke dag van de week dode en verminkte mensen van de straat krabben, vanwege mensen als die smeerlap in de Fiesta.

Maar daar had hij allemaal geen tijd voor. Zijn collega had het zwaailicht en de sirene al aangezet. Hij gooide de lasergun op de achterbank, stapte in, trok het portier dicht en deed zijn gordel om terwijl Upperton invoegde en flink gas gaf.

Zodra de auto naar voren vloog en hij het in zijn maag voelde en tegen de rug van de stoel aan werd geperst, spoot de adrenaline door hem heen. O yes, dit was het mooiste van zijn baan.

Het scherm op het dashboard toonde de gegevens van de Fiesta. Whisky vier drie twee Charlie Papa November had geen wegenbelasting betaald, was ook niet verzekerd en stond op naam van iemand zonder rijbewijs.

Upperton nam de rechterrijbaan en liep al snel op de Fiesta in.

Toen kwam er een melding binnen. ‘Hotel Tango vier twee?’

Omotoso zei: ‘Ja, ja, Hotel Tango vier twee.’

De centralist zei: ‘Er is een ernstig ongeluk gebeurd. Motor en auto op de kruising van Coldean Lane en Ditchling Road. Kunt u ernaartoe?’

Verdorie, dacht hij, want hij wilde de Fiesta niet opgeven. ‘Ja, ja, we gaan al. Geef even door aan de verkeerspolitie van Brighton dat er een groene Ford Fiesta, kenteken Whisky vier drie twee Charlie Papa November, over Lewes Road rijdt met te hoge snelheid, hij nadert het verkeersknooppunt. De chauffeur heeft vermoedelijk geen rijbewijs.’

Hij hoefde zijn collega niet te vertellen dat hij moest omkeren. Upperton stond al boven op de rem, met zijn richtingaanwijzer aan, en keek of hij zich tussen het tegemoetkomende verkeer kon voegen.

4

Malcolm Beckett rook de zee terwijl hij in zijn dertig jaar oude blauwe MGB GT voor een rood licht naar de oprit stopte. Het was net een drug, alsof het zout van de zee in zijn aderen zat en hij na een afwezigheid weer een dosis nodig had. Sinds hij als tiener bij de marine was gegaan, had hij zijn hele carrière op zee doorgebracht. Eerst tien jaar bij de Koninklijke Marine en vervolgens eenentwintig jaar bij de Koopvaardij.

Hij was dol op Brighton, waar hij geboren en getogen was, omdat het zo dicht bij zee lag, maar hij voelde zich het prettigst als hij op een schip zat. Zijn drie weken verlof waren weer afgelopen en nu ging hij drie weken de zee op, op de Arco Dee, waarvan hij hoofd machinekamer was. Nog niet eens zo lang geleden was hij de jongste hoofdmachinist bij de Koopvaardij geweest, bedacht hij spijtig. Maar nu, op zijn zevenenveertigste, was hij bijna een veteraan, een oude zeebonk.

Net als zijn geliefde schip, waar hij elke klinknagel van kende, kende hij elke schroef en moer van zijn auto, die hij talloze malen helemaal uit elkaar had gehaald en weer in elkaar had gezet. Hij luisterde voldaan naar het geputtel van de draaiende motor en meende iets te horen in de nokkenas. Daar zou hij de volgende keer eens naar kijken.

‘Gaat het?’ vroeg Jane.

‘Ja hoor, prima.’

Het was een prachtige ochtend, de lucht was helderblauw, er stond geen wind en de zee was zo glad als een spiegel. Tijdens zijn vorige werkperiode hadden de herfststormen zijn verblijf aan boord behoorlijk onaangenaam gemaakt, maar nu was het weer, deze dag althans, mooi. Het was wel koud, maar helder.

‘Zul je me missen?’

Hij legde zijn arm om haar schouder en trok haar naar zich toe. ‘Ontzettend.’

‘Liebbeest!’

Hij gaf haar een kus. ‘Elke seconde dat we niet samen zijn, mis ik je.’

‘Gelul!’

Hij gaf haar weer een kus.

Het licht werd groen, hij schakelde naar de eerste versnelling en reed de helling af.

‘Ik kan niet concurreren met een schip,’ zei ze.

Hij grijnsde. ‘Dat was anders een fantastische wip vanochtend.’

‘Daar moet je het weer even mee doen.’

‘Zeker weten.’

Ze reden naar links, om de Hove Lagoon, een kunstmatig merengebied waar je een roeiboot kon huren, surfles kon nemen en met modelzeilboten kon varen. Voor hem uit, links van de haven, stond een rij witte, in Moorse stijl gebouwde huizen aan zee, waar rijke mensen zoals Heather Mills en Fat-boy Slim woonden.

De lucht was al wat zouter, en het rook ook naar zwavel van de haven, en naar olie, touw, teer, verf en kolen.

Shoreham-Haven lag ten westen van Brighton and Hove en bestond uit een anderhalve kilometer lang dok, waar aan beide kanten houtopslagterreinen, pakhuizen, brandstofreservoirs en depots stonden. Er waren aanlegplekken, hier en daar een woonhuis en een paar flats. Het was ooit een drukke handelshaven geweest, maar doordat de containerschepen steeds groter werden en dus te groot voor deze haven, was zijn bestemming veranderd.

Er werd nog steeds door tankschepen, kleinere vrachtschepen en vissersboten druk gebruik van gemaakt, maar het meeste verkeer bestond uit commerciële baggerboten, zoals die van hem, die de zeebodem afgroeven naar stenen en zand voor de betonindustrie.

‘Wat ga je de komende drie weken doen?’ vroeg hij.

Alle zeelui vonden het lastig hun vrouw achter te laten. Toen hij net bij de Koninklijke Marine was gegaan, werd hem verteld dat er vrouwen waren die een zakje OMO-waspoeder voor hun raam hingen als hun man weg was voor zijn werk. Het stond voor Ouwe Man Overzee.

‘Jemma’s kerstspel, dat je net zult mislopen,’ antwoordde ze. ‘En Amy heeft over veertien dagen vakantie. Dan hangt ze de hele tijd in huis rond.’

Amy was Janes elf jaar oude dochter uit haar eerste huwelijk. Mal kon goed met haar opschieten, hoewel er wel altijd een onzichtbare barrière tussen hen in stond. Jemma was hun zesjarige dochter, en met haar had hij een veel betere band. Ze was zo hartelijk, zo opgewekt, zo’n positief klein persoonje. Ze was het tegenovergestelde van zijn eigen vreemde, afstandelijke en ziekelijke dochter uit zijn eerste huwelijk. Hij hield van haar, maar ondanks alle moeite die hij had gedaan, waren ze nooit echt close geworden. Hij vond het heel vervelend dat hij er niet bij kon zijn terwijl Jemma Maria mocht spelen, maar dat soort dingen hoorde nu eenmaal bij de baan. Het was een van de voornaamste redenen waarom hij van zijn eerste vrouw was gescheiden, en iets waar hij nog altijd over piekerde.

Hij keek naar Jane terwijl ze reed, en rechts afsloeg langs de huizen aan de lange, rechte weg ten zuiden van de haven. Ze reed heel langzaam, of ze zo de laatste minuten met hem wilde rekken. Ze was pittig en heel lief, met haar korte rode haar en haar kleine wipneus. Ze droeg een leren jasje, een wit t-shirt en een gescheurde spijkerbroek. Het contrast tussen de twee vrouwen was enorm. Jane, een angsttherapeut, vond het fijn dat ze onafhankelijk kon zijn, en dat ze drie weken kon doen wat ze wilde, waardoor ze hem juist meer waardeerde als hij weer thuis was.

Terwijl Lynn, die voor een incassobedrijf werkte, hem altijd zo nodig had gehad. Veel te nodig. Het was leuk als een vrouw je wilde, als ze je leuk vond en op je geilde. Maar nodig hebben is heel wat anders. Door die afhankelijkheid was het uiteindelijk fout gegaan tussen hen. Hij had gehoopt – ze hadden dat eigenlijk allebei gehoopt – dat dat zou veranderen door een kind te nemen. Maar dat was niet het geval geweest.

Het had het zelfs nog erger gemaakt.

De auto minderde vaart en Jane zette de richtingaanwijzer aan. Ze stopten, lieten een vrachtwagen met een lading hout langsdenderen, en toen draaiden ze naar rechts, door het open hek van Solent Aggregates. Ze zette de auto voor het hokje van de bewaker.

Mal stapte uit, al gekleed in witte overall en rubberlaarzen, en maakte de kofferbak open. Hij haalde de grote weekendtas eruit en plaatste de gele helm op zijn hoofd. Toen boog hij zich door het raampje heen en gaf Jane een kus ten afscheid. Het was een heel lange kus. Zelfs na zeven jaar laaide hun hartstocht nog hoog op. Dat was een van de voordelen als je elkaar regelmatig drie weken niet zag.

‘Ik hou van je,’ zei hij.

‘Ik hou nog veel meer van jou,’ antwoordde ze en ze gaf hem weer een kus.

Hij was een grote, knappe man, slank en sterk, met een eerlijk gezicht en kort blond en dunner wordend haar. Hij was het soort man dat collega’s meteen mogen en respecteren. Hij had geen dubbele bodem: hij was gewoon recht door zee.

Hij keek hoe ze achteruitreed en luisterde naar het gepruttel van de uitlaat, bezorgd over het geluid dat hij hoorde toen ze gas gaf. Een van de platen in de knalpot moest vervangen worden. Hij zou ’m moeten optakelen als hij terug was. Hij moest ook naar de schokdempers kijken; de auto leek niet zo goed over hobbels te rijden als hij zou moeten. Misschien moesten de voorste schokdempers vervangen worden.

Toen hij het hokje van de bewaker binnenliep en zijn naam in het logboek schreef, ondertussen een praatje makend met de bewaker, dacht hij alweer

aan andere dingen. De stuurboordmotor van de Arco Dee had al bijna twintigduizend uur achter de rug, wat betekende dat hij volgens de bedrijfsregels binnenkort een servicebeurt moest krijgen. Hij moest uitvogelen wanneer dat het beste kon gebeuren. Het dok zou tijdens de kerstvakantie gesloten zijn. Maar de eigenaars van de Arco Dee trokken zich daar niets van aan. En als hij negentien miljoen pond aan een schip had uitgegeven, zou hij dat waarschijnlijk ook niet doen, dacht hij zo. Daarom wilden ze ook dat ze het hele jaar door achter elkaar in bedrijf was.

Hij slenterde in een goed humeur naar de kade, naar haar zwart met oranje romp, en was zich niet bewust van de lading die hij over een paar uur zou innemen, en de ellende die deze zou veroorzaken in zijn eigen leven.

5

Het kantoor van dokter Hunter was lang, met een hoog plafond, schuiframen met uitzicht op een kleine, ommuurde tuin en, een beetje verborgen achter kale bomen en struiken, de metalen brandtrap van het gebouw erachter. Lynn had het vermoeden dat het kantoor waarschijnlijk de eetkamer was geweest in de tijd dat dit nog een woonhuis was.

Ze hield van huizen, en met name van het interieur. Ze vond het heerlijk om naar oude landhuizen te gaan die waren opengesteld voor het publiek, en een tijdje had Caitlin dat ook leuk gevonden. Ze was al heel lang van plan om als Caitlin eenmaal het huis uit was, en zij niet per se meer geld hoefde te verdienen, een cursus interieurontwerp te gaan volgen. Misschien zou ze dan wel aanbieden de spreekkamer van Ross Hunter eens onderhanden te nemen. Net als de wachtkamer kon die wel een opknapbeurt gebruiken. Het behang en de verf waren niet zo mooi oud geworden als de dokter zelf. Hoewel ze moest toegeven dat het wel prettig was dat de ruimte in al de jaren dat ze hier nu kwam nauwelijks veranderd was. Er hing een academische sfeer, waardoor ze zich, tot deze dag althans, altijd op haar gemak voelde.

Het zag er alleen elke keer weer wat rommeliger uit. Het aantal grijze archiefkasten tegen de muur scheen steeds weer toe te nemen, net als de dozen met systeemkaarten waar de gegevens van de patiënten op stonden en, vreemd genoeg, een plastic waterdispenser. Er hing een verlichte kast met een ogentest aan de muur, er stond een witmarmeren borstbeeld van een of andere oude wijze die ze niet herkende – het zou Hippocrates kunnen zijn – en wat foto's van zijn gezin hingen boven een paar afgeladen ouderwetse boekenplanken.

Aan de andere kant van de ruimte, achter een kamerscherm, stond de onderzoekstafel, enkele onderzoeksapparaten, een assortiment medische toestellen en lampjes. Er was in het tapijt een stuk linoleum gelegd, zodat het wel een kleine operatiekamer leek.

Ross Hunter gebaarde naar een van de zwartleren stoelen bij het bureau. Lynn ging zitten en zette haar tas naast zich op de grond, maar hield haar jas aan. Hij zag er nog steeds ernstig uit. Ze had dat nog niet eerder meegemaakt en de zenuwen gierden door haar keel. Toen rinkelde de telefoon. Hij hief verontschuldigend zijn hand toen hij opnam en gaf met zijn ogen

aan dat het niet lang zou duren. Terwijl hij in gesprek was, keek hij op zijn laptop.

Ze keek in de kamer om zich heen, luisterde naar zijn gesprek met het familielid van iemand die duidelijk ernstig ziek was en naar Martletts, het plaatselijke hospice, zou worden overgebracht. Door het gesprek voelde ze zich nog minder op haar gemak. Ze keek naar de kapstok, waar maar één jas aan hing – die van dokter Hunter, nam ze aan – en naar een elektrisch apparaat dat ze nog niet eerder had gezien, of dat haar nog niet eerder was opgevallen, en vroeg zich afwezig af waar het voor was.

Hij beëindigde het gesprek, maakte een aantekening, keek nog eens op zijn laptop en wendde zich toen tot Lynn. Hij sprak vriendelijk en bezorgd. ‘Fijn dat je er bent. Ik wilde je eerst liever zonder Caitlin spreken.’ Hij zag er nerveus uit.

‘Oké,’ wilde ze zeggen, maar ze kreeg het niet over haar lippen. Het was net alsof iemand haar mond en keel met vloeipapier had afgeveegd.

Hij trok een map uit een stapel vandaan, legde die voor zich neer en sloeg hem open. Vervolgens verschoof hij zijn leesbrilletje en las een stukje, alsof hij tijd aan het rekken was. ‘Dit zijn de uitslagen van de tests van dokter Granger, en het is helaas niet goed, Lynn. Haar lever functioneert heel slecht.’

Dokter Neil Granger was de maag-darm-leverarts die Caitlin al zes jaar in behandeling had.

‘De enzymwaarden zijn erg gestegen,’ ging hij door. ‘Met name de gamma-GT-enzymen. En het aantal bloedplaatjes is erg laag, dat is schrikbarend snel omlaaggegaan. Heeft ze snel blauwe plekken?’

Lynn knikte. ‘Ja, en als ze zich snijdt duurt het heel lang voordat het bloeden stopt.’ Ze wist dat de lever bloedplaatjes aanmaakte en dat een gezonde lever ze onmiddellijk op weg zou sturen om het bloed te laten klonteren zodat het bloeden zou ophouden. ‘Hoe hoog zijn de enzymwaarden?’

Lynn had jarenlang alles wat de dokters haar over Caitlin hadden verteld opgezocht op internet, en ze wist er nu redelijk veel van. Genoeg in elk geval om zich zorgen te maken, maar niet genoeg om te weten wat eraan gedaan kon worden.

‘Nou, een normale, gezonde lever heeft enzymwaarden van rond de vijfenveertig. De uitslag van de tests van een maand geleden geven duizendvijftig aan. Maar deze recentere tests geven een waarde aan van drieduizend. Dokter Granger vindt dit zorgwekkend.’

‘Wat houdt het in, Ross?’ vroeg ze met verstikte stem. ‘Dat het zo is gestegen?’

Hij keek haar vol medelijden aan. ‘De geelzucht is erger geworden, zegt hij. Net zoals de encefalopathie. Met andere woorden: haar lichaam wordt langzaam vergiftigd. Ze heeft ook steeds meer last van hallucinaties, toch?’

Lynn knikte.

‘Wazig zicht?’

‘Ja, zo nu en dan.’

‘Jeuk?’

‘Ze wordt er gek van.’

‘Caitlin reageert niet meer op de medicijnen. Ze heeft levercirrose. Er is helaas niets meer aan te doen.’

Een diep duister nam bezit van Lynn. Ze draaide zich om en keek even door het raam naar buiten. Naar de brandtrap. Naar de winterse, kale boom. Die zag er dood uit. Net zo dood als zij zich vanbinnen voelde.

‘Hoe gaat het nu met haar?’ vroeg de dokter.

‘Het gaat wel, ze is een beetje down. Heeft veel last van die jeuk. Ze was bijna de hele nacht wakker, omdat haar handen en voeten zo jeukten. Ze zegt dat haar urine erg donker is. En haar onderlijf is opgezwollen, dat vindt ze nog het ergste.’

‘Ik schrijf haar wel wat plaspillen voor, dan heeft ze daar geen last meer van.’ Hij schreef iets op Caitlins patiëntenkaart en plotseling was Lynn vertoewend. Hier kon verdorie toch wel iets meer gedaan worden dan alleen wat op een kaartje krabbelen! En waarom gebruikte hij geen computer?

‘Ross, wat bedoel je precies met dat het aantal bloedplaatjes schrikbarend snel omlaag is gegaan? Kan daar niets aan gedaan worden? Wat moeten we doen?’

Hij kwam overeind, liep naar de boekenplanken en kwam terug met een bruin, driehoekig voorwerp, maakte plaats vrij op zijn bureau en zette het neer.

‘Kijk, zo ziet een volwassen menselijke lever eruit. Die van Caitlin is een tikje kleiner.’

Lynn keek ernaar, zoals ze er al duizend keer naar had gekeken. Hij tekende op een blocnote iets wat op een struik broccoli leek. Ze luisterde terwijl hij geduldig uitlegde hoe de galwegen werkten, maar toen hij de tekening af had, was ze nog niet veel wijzer geworden. En er was trouwens maar één vraag die haar nu bezighield.

‘Er moet toch iets aan gedaan kunnen worden?’ vroeg ze. Maar erg overtuigd klonk ze niet. Alsof ze besepte – alsof ze beiden beseften – dat ze na zes jaar wanhopig hopen eindelijk bij het onvermijdelijke waren aanbeland.

‘We kunnen er jammer genoeg niets meer aan doen. Dokter Granger zegt dat er nog maar weinig tijd is.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ze reageert niet op de medicijnen en er zijn geen andere medicamenten meer die we haar kunnen toedienen.’

‘Er moet toch nog wel iets zijn wat jullie kunnen doen? Dialyse?’

‘Dat helpt inderdaad als de nieren niet meer werken, maar niet voor de lever. Daar is niets voor.’

Hij was even stil.

‘Hoezo niet, Ross?’ vroeg ze.

‘De lever is daar te gecompliceerd voor. Ik teken het wel even voor je, dan kun je zien –’

‘Rot op met je kuttekening!’ viel ze uit. Toen barstte ze in snikken uit. ‘Maak nou maar gewoon mijn allerliefste engeltje beter. Je moet toch iets kunnen doen.’ Ze snoof. ‘Wat gaat er nu gebeuren, Ross?’

Hij beet op zijn lip. ‘Ze heeft een andere lever nodig.’

‘Een transplantatie? Maar ze is pas vijftien jaar! Vijftien!’

Hij knikte, maar zei niets.

‘Sorry hoor, ik schreeuw niet tegen jou... Ik...’ Ze zocht in haar tas naar een zakdoek en bette haar ogen ermee. ‘Ze heeft al zo veel meegemaakt in haar leven, mijn arme engeltje. Een transplantatie?’ vroeg ze opnieuw. ‘Is dat echt de enige mogelijkheid?’

‘Ja, helaas wel.’

‘En anders?’

‘En anders gaat ze dood.’

‘Hoelang hebben we nog?’

Hij stak zijn handen hulpeloos in de lucht. ‘Dat weet ik niet.’

‘Weken? Maanden?’

‘Hooguit een paar maanden. Maar als haar lever zo achteruit blijft gaan, zal het een stuk korter zijn.’

Er viel een lange stilte. Lynn staarde naar haar schoot. Uiteindelijk, en heel zachtjes, vroeg ze: ‘Ross, hoe riskant is een transplantatie?’

‘Er zijn inderdaad risico’s aan verbonden. Maar het grootste probleem is er een te vinden. Er is een tekort, omdat er te weinig donoren zijn.’

‘Ze heeft ook nog eens een zeldzame bloedgroep, toch?’ vroeg Lynn.

Hij keek even in zijn aantekeningen en antwoordde: ‘AB negatief. Ja, dat is zeldzaam, maar zo’n twee procent van de bevolking heeft die bloedgroep.’

‘Is de bloedgroep erg belangrijk?’

‘Die is inderdaad belangrijk, maar hoe belangrijk weet ik niet precies. Volgens mij kan een andere bloedgroep eventueel ook wel.’

‘En ik? Kan ik mijn lever aan haar doneren?’

‘In principe is een gedeeltelijke transplantatie mogelijk, waarbij maar een van de kwabben gebruikt wordt. Maar jullie bloedgroepen moeten wel overeenkomen, en ik denk niet dat je lever groot genoeg is.’

Hij keek het op haar patiëntenkaart even na. ‘Jij bent A positief,’ zei hij. ‘Ik weet niet of dat kan.’ De dokter glimlachte haar somber en hulpeloos toe. ‘Dokter Granger weet dat beter dan ik. En hij weet ook of het feit dat je aan diabetes lijdt van belang is.’

Ze vond het beangstigend dat de man die ze zo vertrouwde er opeens verloren en onwetend bij zat.

‘Mooi,’ zei ze bitter. Diabetes was een van de dingen die ze aan haar scheiding had overgehouden. Diabetes type 2, die volgens dokter Hunter waarschijnlijk was veroorzaakt door stress. Dus had ze zichzelf niet eens als troost met lekkere dingen kunnen volproppen. ‘Caitlin moet dus wachten tot er iemand met dezelfde bloedgroep doodgaat? Wil je dat soms zeggen?’

‘Ja, dat denk ik wel. Tenzij er iemand in de familie is of je bevriend bent met iemand die dezelfde bloedgroep heeft en een gedeelte van zijn lever wil afstaan.’

Lynn kreeg weer een beetje hoop. ‘Zou dat ook kunnen?’

‘De grootte van de lever is wel van belang, het zal dus een groot persoon moeten zijn.’

De enige grote man die haar zo snel te binnen schoot was Mal. Maar hij had dezelfde bloedgroep als zij. Daar waren ze een paar jaar geleden achter gekomen, toen ze als brave burgers bloeddonaoren waren geworden.

Lynn rekende snel iets uit. Er woonden vijftien miljoen mensen in Engeland. Zo’n vijftien miljoen waren tieners of ouder. Twee procent daarvan zou zo’n negenhonderdduizend mensen zijn. Dat waren een hoop mensen. Er ging vast wel elke dag iemand met de bloedgroep AB negatief dood.

‘We komen op een wachtlijst, neem ik aan? Als aasgieren wachten tot iemand sterft? Stel dat Caitlin dat niet aankan?’ vroeg ze. ‘Je weet hoe ze is. Ze wil niets doden, maar dan ook niets. Ze schiet al in de stress als ik een vlieg doodmep!’

‘Je kunt maar beter even met haar langskomen. Vanmiddag zou kunnen, als je wilt. Er zijn vaak familieleden die graag de organen van hun overleden dierbare ter beschikking stellen voor transplantatie, omdat het sterfgeval zo nog enig doel en nut krijgt. Zal ik dat aan haar uitleggen?’

Lynn greep de armleuningen van haar stoel en probeerde zo rustig mogelijk te blijven. ‘Ik kan niet geloven dat ik dit denk, Ross, want ik ben helemaal geen gewelddadig persoon. Zelfs voordat Caitlin daar een punt van maakte, vond ik het al niet leuk om vliegen in de keuken dood te slaan. Maar nu zit ik hier gewoon te hópen dat er iemand onmiddellijk doodgaat.’

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel
De dood voor ogen
Op dood spoor
Op sterven na dood
Ten dode opgeschreven
Doodskus
Dodemansrit
Schijndood
Doodsklok
Als de dood
Tot in de dood
Dodelijke affaire
Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord
Perfectie
Ultiem bewijs
Ik volg jou

Eerste druk, oktober 2009

Derde druk, juni 2022

Oorspronkelijke titel *Dead Tomorrow*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2009 Really Scary Books/Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2009, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke de Groot

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door

Macmillan Publishers / Neil Lang

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 6352 4

ISBN e-book 978 90 261 6350 0

ISBN luisterboek 978 90 261 4472 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.